

20 Απριλίου 2017

Ποιο μήνυμα μεταφέρουν...

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή

Του Σεβ. Μητροπολίτη Ναϊρόμπι και κεντρικής Κένυας κ. Μακαρίου στην Romfea.gr
Επειδή ζω και εργάζομαι για μερικές δεκαετίες τώρα, με τη Χάρη του Θεού, στον

χώρο της εξωτερικής ιεραποστολής, προς δόξαν Θεού, καθημερινά βρίσκομαι αντιμέτωπος με καταστάσεις που στη δική μας την πατρίδα ίσως φαίνονται εξωπραγματικές.

Αυτές τις μέρες, ιδιαίτερα, αλλά και σ' όλο το διάστημα των υπόλοιπων ημερών ένας εργάτης του Ευαγγελίου και δη Επίσκοπος είναι υποχρεωμένος να ζήσει μαζί με το ποίμνιό του την πραγματική και βαθιά πνευματική εμπειρία των ανθρώπων, έτσι όπως βιώνεται και εξελίσσεται μέσα από τις τοπικές καταστάσεις, συνήθειες και την κουλτούρα των διαφόρων φυλών, χωρίς φυσικά ν' αλλοιώνεται η πίστη των Ορθοδόξων αλλά πάντοτε να υπάρχει τέτοια θέληση και διάθεση σεβασμού και τιμής, που εκδηλώνονται μόνο μέσα από την αρετή της αγάπης και της κατανόησης.

Έτσι, τις μέρες που ζήσαμε όλοι μας, ο καθένας στον χώρο τον δικό του, με τις αληθινές και σίγουρα πραγματικές διαστάσεις, μέσα στο περιεχόμενο εκείνο που εκφράζεται έντονα με την αποδοχή και τη δύναμη της αλήθειας.

Στεκόμαστε μπροστά στα Πάθη της Αγίας Εβδομάδας, συγκλονισμένοι από τα γεγονότα που εξελίσσονται μπροστά στα μάτια μας και διερωτόμαστε: Πράγματι ο Κύριός μας, στις δύσκολες εκείνες στιγμές της περιφρόνησης που δέχθηκε, τις ταλαιπωρίες, τις ταπεινώσεις, τους εξευτελισμούς, τον πόνο που δοκίμασε, πώς άντεξε και δεν διαμαρτυρήθηκε;

Εμείς συνηθίσαμε να βλέπουμε τα γεγονότα με τη δική μας την άποψη και κριτική. Πόσο όμως σημαντική υπήρξε αυτή η στάση του Κυρίου μας, όταν, χωρίς λόγο, οδηγήθηκε στον Σταυρό; Επαναλαμβάνουμε το γεγονός αυτό κάθε χρόνο.

Και ο τόπος που βρισκόμαστε έχει μια μοναδική σημασία και παίρνει έναν χαρακτήρα πανανθρώπινο, ουσιαστικό και δυναμικό. Μαζί με τους μαύρους αδελφούς μας παρακολουθούμε τα γεγονότα.

Θρηνούμε μέσα μας. Λυπούμαστε για ό,τι γίνεται με τόσο άδικο τρόπο για τον Σωτήρα και Λυτρωτή του κόσμου.

Κουβαλούμε κυριολεκτικά, υποθετικά και παραστατικά εκείνον τον Σταυρό του Κυρίου μας, για να ξυπνήσουμε από τον λήθαργο που βρισκόμαστε προσηλωμένοι στα επίγεια και υλικά.

Πράγματι, παρ' όλο που στη δική μας την κοινωνία και εδώ εννοώ τους ανθρώπους τους γύρω μας, ο πόνος, η θλίψη, η απογοήτευση κυριαρχούν. Κλαίμε, ακόμα, μερικές φορές.

Αδυνατούμε να το πιστέψουμε πώς ήταν δυνατόν ένας Θεάνθρωπος να καταδεχτεί αυτό το βαθύ πλήγμα. Μα δεν συλλογιόμαστε με την πίστη που μας χάρισε και μας προίκισε εκείνος. Την πίστη την αληθινή, τη μοναδική για όλους εμάς.

Και ο Σταυρός του Κυρίου μας, έτσι όπως τον κρατάμε εκεί σ' αυτή τη γωνιά της Αφρικανικής γης, όπου οι άνθρωποι πονούν κυριολεκτικά για τα βάσανά τους, τη δυστυχία τους, τις στερήσεις, την πείνα και τη δίψα τους.

Ω! Να τος έρχεται μέσα στο σκοτάδι της νύκτας όχι νικημένος και ηττημένος αλλά δοξασμένος! Εκείνος κι εμείς που Τον ακολουθούμε.

Και ενώ ο Σταυρός περιφέρεται μέσα στο σκότος, τα χέρια των ανθρώπων απλώνουν ικετευτικά και τον αγγίζουν. Δεν έχουν άλλη ελπίδα.

Τους λείπει. Σ' αυτόν μόνον ελπίζουν. Εκείνος, ο Κύριός μας, μας φωνάζει και μας καθησυχάζει με τους θείους Του λόγους.

«Ελήλυθεν η ώρα, ίνα δοξασθή ο Υιός του Ανθρώπου» (Ιωάν. 12/16). Δεν είχε σημασία πόσο οδυνηρό ήταν για τον ίδιο. Πονούσε και αισθανόταν, σαν άνθρωπος, το βάρος της δοκιμασίας Του.

Όμως δίνει ένα σημαντικό, βαθύ πνευματικό μήνυμα. Αυτή η κίνηση, αυτή η αποδοχή, αυτός ο Σταυρός Του αποδείχθηκε τελικά ότι ήταν η σωτηρία ολοκλήρου του γένους των ανθρώπων.

Δόξα, λοιπόν, Εκείνου και των ανθρώπων με διαχρονική σημασία. Και τότε αληθινά όλοι μας γνωρίζουμε ότι: Ναι! Για Εκείνον ο Σταυρός ήταν η Δόξα Του και για μας τους αμαρτωλούς και ανάξιους χαρά και ευσπλαχνία, το άπειρο έλεός Του.

«Ίδού γαρ ήλθε διά του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω», που είχε ως συνέπεια την καταλλαγή, τη μετάνοια και τη συγχώρηση.

Έτσι και έγινε. Ο άνθρωπος πια υιοθετήθηκε με τη Χάρη και τη Σφραγίδα του Σταυρού. Και πάλιν εμείς παίρνουμε μ' έναν υπερφυσικό τρόπο δυνάμεις σωματικές και ψυχικές, για να μπορέσουμε, στο τέλος, να γευτούμε την άκρα και αιώνια μακαριότητά Του.

Ο Σταυρός, λοιπόν, αποτελεί το ορατό σημείο της Δόξας Του και της χάριτός Του, απλώνεται παντού και γίνεται φύλαξ της οικουμένης, η ωραιότητα της Εκκλησίας.

Και μια τελική σκέψη. Πίσω από το μυστήριο του Σταυρού βρίσκεται η άκρα συγκατάβαση, η φιλανθρωπία και η πολυευπλαχνία του Θεού προς όλους μας και

μας υπενθυμίζει έτσι τη μεγάλη Του αγάπη.

Το αποκορύφωμα αυτό του Σταυρού μάς οδηγεί τελικά στην Ανάστασή Του. Εδώ ο πόνος και η οδύνη του θανάτου νικούνται, παραλύουν. Και τώρα μπαίνουμε σ' ένα τελείως διαφορετικό πεδίο.

Όλα πια λάμπουν. Βλέπουμε μόνο πλούσιο και ατελείωτο φως παντού. Αυτό το φως της Αναστάσεως οδηγεί τον άνθρωπο, λευκό ή μαύρο στα πανύψηλα όρη της αιώνιας Βασιλείας Του.

Συγκλονισμένος ο ανθρώπινος νους και η καρδιά του ανθρώπου από το φως της χαράς της Αναστάσεως του Κυρίου μας θεοποιείται μ' ένα υπερβάλλον κάλλος.

Και όλα τώρα αλλάζουν. Φεύγουμε από το Πάθος του Σταυρού και πορευόμεθα προς τα άνω, τα επουράνια, την άνω Ιερουσαλήμ, εκεί που οι ψυχές μας χαριτώνονται, αγιάζονται και ζουν πλούσια, μέσα στο ανέσπερο φως της Αναστάσεως του Κυρίου μας αλλά και της δικής μας.

Όλα αυτά, δηλ. το Πάθος, ο θάνατος και η Ανάσταση του Χριστού μας διαλαλούν διαχρονικά και μεταφέρουν εκείνο το μυστήριο της λύτρωσης, της ελευθερίας και της Χάριτός Του.

Ο θάνατος καταργήθηκε, νικήθηκε με την Ανάσταση του Κυρίου μας. Το λαμπρό, τώρα, φως της Αναστάσεως ανοίγει νέους ορίζοντες. Κι εμείς ταπεινοί προσκυνητές Του ακολουθούμε βήμα προς βήμα.

Έτσι, ζήσαμε αυτές τις μέρες μαζί με τους αδελφούς μας Αφρικανούς και ιδιαίτερα τους φτωχούς ενορίτες στη δεύτερη, σε μέγεθος, στον κόσμο παραγκούπολη στον ιερό ναό Αγίου Γεωργίου Κιμπίρας.

Και τα συναισθήματά μας από την εμπειρία αυτή ήταν ανεξίτηλα. Τους κοίταζα και με κοίταζαν. Έδωσα εκείνο το μήνυμα στην προκειμένη περίπτωση που οπωσδήποτε άρμοζε στην καθημερινότητά τους.

Τα συναισθήματά μου ήταν κατακόρυφα και είμαι βέβαιος ότι οι καρδιές των φτωχών αυτών ανθρώπων άνοιξαν όταν άκουσαν τα παθήματα και τους εξευτελισμούς που δέχθηκε ο Κύριός μας να γίνει δούλος και φτωχός άνθρωπος, για να πλουτίσουμε εμείς όχι υλικά αλλά πνευματικά.

Γνωρίζοντας, από πρώτο χέρι, τις συνθήκες των φτωχών αυτών ανθρώπων άνοιξαν όταν άκουσαν τα παθήματα και τους εξευτελισμούς που δέχθηκε ο Κύριός μας να γίνει δούλος και φτωχός άνθρωπος για να πλουτίσουμε εμείς όχι υλικά αλλά πνευματικά.

Γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τις συνθήκες των φτωχών αυτών ενοριτών της παραγκούπολης, τούς έφερα την εικόνα της γέννησής Του, όπου ήλθε στον κόσμο σαν ο τελευταίος των φτωχών, μέσα σε έναν στάβλο των ζώων, χωρίς κρεβάτι μαλακό, για να τους τονίσω ότι δεν πρέπει να θεωρούν τους εαυτούς τους αδικημένους και να παραπονούνται, αφού οι δικές τους οι συνθήκες είναι ακόμα χειρότερες.

Αυτός, λοιπόν, ο πλούσιος ήλθε στον κόσμο για μας και «τους πτωχούς του κόσμου πλουσίους έκανε». Ακόμα μια φορά ο πλούσιος, το επαλαμβάνουμε, έγινε ο ίδιος φτωχός, για να μας κάνει εμάς τους φτωχούς πλουσίους.

Και σήμερα ιδού πόσο προνομιούχοι είμαστε, αφού ναι μεν ζούμε μέσα σε συνθήκες πρωτόγνωρες και στερούμαστε των πάντων, είμαστε, όμως, στην πραγματικότητα, οι εκλεκτοί, αφού τώρα πήραμε το φως της Αναστάσεως και γευτήκαμε τις αρχές και τις βάσεις της Ορθόδοξης πνευματικότητας, γευόμαστε τη Χάρη και την ευλογία Του. Τι άλλο θέλουμε;

[ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ](#)

Πηγή: romfea.gr